

РЕШЕНИЕ

№ 6251

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20221110128471 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 и сл. ГПК

Образувано е предявен на 31.05.2022г. от А. К. Г. против Ромян И. А. иск с правно основание **чл. 127, ал. 2 от СК** - за предоставяне упражняването на родителските права спрямо общото дете на страните – Ивайла Рова А.а, родена на 08.01.2012. в гр. София. Ищцата твърди, че с ответника са живяли заедно в периода 2010г. до ноември 2016г. когато са се разделили. През 2012г. се ражда общата им дъщеря Ивайла, която била много привързана към ответника, въпреки че същият я вземал кратко за ден, да, по време на които получавала внимание от него и любимите си лакомства. След това бащата оставял детето и изчезвал за дълго време. По време на неговите дълги отсъствия от живота на детето не се обаждал и не осъществявал никакви контакти с детето, което се отразявало зле на неговата психика. Детето било непрекъснато разстроено, с ниско самочувствие, понякога агресивно. Винаги бащата идвал да вземе детето без да е предупредил предварително, казвал на Ивайла да тръгне с него без да уточнява за колко време и къде ще я води. В молбата се твърди, че след раздялата на страните бащата не е присъствал на нито едно от тържествата на детето в детската градина или в училище, въпреки че бил предварително уведомен. В исковата молба ищцата сочи няколко случая, при които бащата не е спазвал предварителните говорик с детето да го вземе при себе си, или да празнуват заедно семеен празник. Твърди се още, че поради заболяване на баща ѝ се наложило ищцата да помага в грижи за него. За този период, продължил около пет месеца ответникът взел детето Ивайла при себе си. През това време детето е било без приготвена храна, без купони за училище, дори се наложило учителка да ѝ даде пари, за да си купи нещо за ядене, защото видяла че е гладна. За периода от 17.01.2022г. до 17.05.2022г. детето било при баща си, като ищцата не била уведомена къде е отведена. За периода от 07.02.2022г. до 25.02.2022г. се установило, че детето не е ходило на училище, защото бащата не я водил. Поради липса на информация и връзка с ответника, ищцата чакала детето пред училище вечер, за да си го вземе, но бащата я прибирал умишлено по –рано от обичайното време. В същото време нямала информация за актуалния адрес на който живее детето с неговия баща. На 17.05.2022г. майката излязла по-рано от работта, за да вземе детето и установила, че ответникът е в чужбина, а за детето се

грижи детегледачка. Детето било в неугледен вид, мръсно, с въшки и скъсани дрехи. Детето е разказало, че през цялото време е живеела с дрехи, прибрани в сак, защото не се знаело вечерта къде ще остане да спи. Много често бащата я водил при приятелката си, при която нямало обособено място за детето и се налагало да спи в дрешника. След като детето било вече при майка си на 17.05.2022г. казало, че е дало шанс на баща си и, разочарована е от него и не желае повече да ходи при него. Детето изпитва нежелание да общува с настоящата приятелка на баща си под чието влияние и той се държи лошо с нея. По изложените съображения ищцата моли за предоставяне на родителските права на майката, като на бащата бъде определен редуциран режим на лични отношения, като предлага преходен период, при който първоначално срещите да се осъществяват в контактен център, за да се преодолее бариерата в общуването на детето с неговия баща и постепенно да се увеличава времето, в което да са заедно. Ищцата претендира и месечна издръжка в размер на 2000 лв. месечно, считано от датата на депозиране на исковата молба както и за период от една година назад, ведно със законната лихва за забава върху всяка просрочена вноски. Претендира разноски в настоящото производство като прилага доказателство за извършването им, както и списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл.131 от ГПК е депозиран отговор от ответника Р. И. А., с който оспорва напълно твърденията в исковата молба. Твърди, че е добър баща, притежава собствено жилище, отговорна и престижна работа, има силно развит бащински инстинкт. Твърденията в исковата молба целяли да го дискредитират като баща. Майката настройвала детето срещу него и му влияела манипулативно особено в периода след като отишло да живее при нея. Оспорва твърденията, че в периода в началото на 2022г., когато се е грижил сам за детето не му е осигурявал необходимите средства за съществуване като през това време е закупувал дрехи, платил е училищна екскурзия, грижил се е за прехраната на детето. Твърди, че след връщането на детето при майката след 17.05.2022г. комуникацията както между родителите, така и между него и детето е прекратена, което е предпоставка за негативно влияние върху психиката на детето. Твърди, че разполага със собствено жилище и престижна работа, както и с подкрепяща среда и може да се грижи на малолетната си дъщеря, поради което оспорва предявените от ищцата искове.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва напълно предявения иск за издръжка за минал период. Заявява, че през цялото време – от фактическата раздяла с ищцата до края на 2021г. е заплащал издръжка на майката, като прилага писмени доказателства за това. Твърди, че заплащал наема на жилище, ползвано от ищцата и детето с адрес гр. София, бул. „Ломско шосе“ № 15, вх. Б ап. 3 от април 2017г. до юли 2019г. След това е заплащал наема на жилището, в което двете са живеели с адрес гр. София, ул. „Добър юнак“ № 6, ет. 3, ап. 4 от месец юли 2019г. до декември 2021г. Освен това през този период ответникът е заплащал по банков път и в брой парични средства за издръжка на детето си.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Видно от представеното по делото Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0024/20.01.2012г., на СО-Район "Надежда", ищцата А. К. Г. и ответникът Р. И. А. са родители на детето – Ивайла Р.ова Анеглова, родена на 08.01.2012г.

Страните не спорят, че са съжителствали заедно в периода 2010г. до 2016г., през който период се ражда и общото им дете Ивайла. През ноември 2016г. се разделят като детето Ивайла остава да живее заедно с майка си – ищцата А. Г.. В периода месец април 2017г. до месец декември 2021г. по уговорка между страните бащата е заплащал наем на жилището, в което живеят ищцата с детето. През този период детето е общувало със своя баща редовно, освен в случаите, когато същият е преустановявал контакт с детето за неопределен период от време. От събраните по делото, доказателства, както и от твърденията на двете страни се установи безспорно, че в периода месец декември 2021г. до 17.05.2022г. детето Ивайла е било отглеждано от своя баща, поради ангажимент на майката с болен родител. След тази дата детето живее със своята майка – ищцата А. Г..

От ответника А. са представени по делото писмени доказателства относно извършвани от него плащания на наем на жилището, в което е живеела ищцата с детето, извлечения то сметки и други платежни документи. С тях се установява, че ответникът е заплащал наем на жилището, консумативи и издръжка на детето от 200 до 450 лв. за периода от 2016г. до края на 2021г., като същите не са оспорени от ищцата.

По делото са представени социални доклади от Д. и Д. в съответствие с изискванията на чл. 15, ал. 6 ЗЗДет. Компетентната Д., съгласно посочен от ответника адрес на жилище което обитава (адресът е посочен от ответника в съдебно заседание като същият е посочил, че живее там заедно със своята приятелка Бояна.), не е изготвила доклад, защото не е осъществила връзка с бащата. Същият е предупреден, че при липса на съдействие от негова страна за изготвяне на социалния доклад съдът ще приложи разпоредбата на чл. 161 ГПК.

В приетия по делото доклад на Д., изготвен след среща с майката и детето Ивайла, се изразява становище, че детето е много привързано към майката,налице е изградена близка емоционална връзка между двете. След проверка на място е установено, че в дома на майката и осигурена стабилна и сигурна среда за отглеждане и възпитание като майката полага непосредствени грижи по отглеждане на детето и обезпечаване на неговите потребности. Отразено, че двете живеят в жилище задно с бабата по майчина линия, с която също имат изградена близка емоционална връзка. Детето е с добра училищна адаптация, няма поведенчески проблеми стимулирано е в когнитивното си развитие в семейната среда. В доклада на социалните работници е отбелязано, че в разговор между детето и социален работник, то е споделило, че майката не възпрепятства срещите с баща му, но последния го търси само по телефона, избягвайки лични срещи. Когато е имал среща с баща си е било оставено на непосредствените грижи на неговата приятелка, като той е отсъствал. Заявило е, че не желае да остава насаме с приятелката на баща си, която се обръщала към нея с думи, които не ѝ харесват.

Детето Ивайла А.а е изслушана по реда на чл. 15 ЗЗДет. Пред съда в присъствието на социален работник детето заявява, че живее с майка си, с която се чувства добре, защото тя се грижи много за нея. Ученичка е в 54 училище в гр. София. Вижда се с баща си, който на срещите я води някъде да ядат. Желает да се вижда с баща си, но не иска да преспи при него, защото не познава мястото, където той живее, а не искала да се вижда и с настоящата му приятелка. Изразяван разочарование от баща си, че не е сразил обещанието си да ѝ финансира допълнителни уроци по математика, английски и изобразително изкуство, за да станела още по-добра в тях. Мечтае да бъде моден дизайнер. Съдът кредитира напълно казаното от детето Ивайла, защото то кореспондира с всички останали събрани по делото доказателства.

Двамата родители са изслушани от съда по чл. 59, ал. 6 от СК Ищцата заявява че работи като фризьор в Народното събрание, живее в собствено жилище, заедно с дъщеря си. В отглеждането на детето може да разчита на майка си, която живее на две минути път пеша от тях. Води детето на допълнителни занимания - зумба, таекуондо. Ответникът Р. А. заяви, че е Ивайла е единственото му дете. Живее заедно с нова приятелка, която познава детето и според него се разбират. Твърди, че е закупил ново жилище в гр. София по бул. „Симеоновско шосе“, където от шест месеца си местел багажа. Ответникът споделя, че няколко пъти е канил детето при него след месец май, от когато живее при майка си, но то отказвало до му гостува.

По са събрани и гласни доказателства, чрез разпит на свидетелката Ива Г., майка на ищцата, които съдът напълно кредитира, ценени в условията на чл. 172 ГПК. Същите са плод на изцяло лични възприятия, не противоречат на останалите събрани по делото доказателства и съдът ги взема предвид при постановяване на настоящото решение. Свидетелката разказва, че от 2016г. страните не живеят заедно, като детето живеело заедно. След раздялата и ответникът заявил, че ще ги издържа и заплаща наема на жилището докато им закупи жилище. Това продължило до лятото на 2021г. ,когато е казал, че повече няма да им плаща наема. Това наложило дъщеря ѝ с детето да се преместят да живеят при свидетелката и покойния ѝ съпруг. Поради здравословни проблеми на бащата на ищцата в

началото на 2022г. се наложило детето Ивайла да живее няколко месеци с бащата. След завръщането от този престой, който бил в началото на 2022г. детето започнало да отказва срещи с баща си, изказвало разочарование и обида от жената, с която живеел и обидите, с които тя се отнасяла с него. Разочаровано било от това, че баща ѝ се влияел от мнението на своята приятелка, а не вземал предвид нуждите и чувствата на дъщеря си. По време на престоя при баща си детето било заставено да спи в дрешник, да върши домакинска работа, подложено на обиди и унижения. През този период майката е нямала връзка с детето, което било лишен от комуникация с ищцата. Когато ищцата успяла да го вземе детето било мръсно, с въшки с малки за ръста му, скъсани и захабени дрехи. От отличник на класа за няколко месеца се била превърнала в аутсайдер. През този период бащата не е осигурява храна, забравял да ѝ дава джобни, Ивайла е ходела гладна на училище. Случвало се е учителката ѝ да я нахрани. След като детето било прибрано от майка си през лятото на 2022г. бащата не се интересувал изобщо то детето, не го потърсил даже на първия учебен ден. През цялото време бил на морето, където имал жилище. През последните месеци Ивайла се е виждала с баща си, но без да ходи в дома му, защото не искала да контактува с приятелката му. Дватама с баща си ходели заедно на кино и детето свързвало срещите с баща си с кино.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 127, ал. 2 от СК „Ако родителите не постигнат споразумение по ал.1, спорът се решава от районния съд по настоящия адрес на детето, който се произна. относно местоживеенето на детето, упражняването на родителските права, личните отношения с детето и издръжката му съгласно чл. 59, 142, 143 и 144. Решението може да се обжалва по общия ред.”

I. Относно упражняването на родителските права:

Страните по делото, родители на детето Ивайла, които не са били в брак, са фактически разделени от 2017г. години, от когато детето живее само с майка си, която полага основните грижи за него. Страните не спорят, че е имало период от пет месеца (от началото на 2022г. до 17.05.2022г. когато детето Ивайла е била с баща си). Родителите не са постигнали споразумение относно местоживеенето, родителските права, режима на лични отношения и издръжката на общото им дете. Установява се, че след фактическата раздяла между страните грижите по отглеждането и възпитанието на общото им ненавършило пълнолетие дете Ивайла, са поети изцяло от майката, който ги упражнява с помощта на разширеното си семейство. В същото време бащата не е преустановил връзката си с детето до месец май 2022г. След това поради negliжирането на бащинските му задължения по времена престоя на детето при него, малолетната Ивайла силно редуцира срещите със своя баща. Съгласно исковата молба майката желае да ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето Ивайла, като бащата не възразява срещу това, не е направил и искане упражняването на родителските права да му бъде възложено на него, поради което и съдът следва да определи кой от родителите да упражнява родителските права спрямо детето, съблюдавайки единствено интереса на последното. Единствено майката изразява желание и готовност да се грижи за отглеждането и възпитанието на малолетното дете, същата притежава необходимия родителски капацитет, жилищно устроена е, живее в жилище, с добри хигиенно-битови условия, а бащата живее на неустановено по делото място и неизследвано то социалните работници. Той не оспорва родителския капацитет и годност на майката да полага грижи за детето. При направена преценка на обстоятелствата по чл. 59, ал. 4 от СК съдът намира, че родителските права следва да бъдат предоставени на майката, която е способна изцяло да задоволи базисните потребности на детето и да му осигури спокойна и сигурна среда за живот. С предоставяне родителските права на майката, според настоящия съдебен състав ще бъдат защитени в

пълнен обем интересите на детето Ивайла, което ще расте в средата към която е привикнало.

II. Относно местоживеенето на детето:

В производството по чл.127, ал.2 от СК съдът следва да определи и местоживеенето на детето. Съдът в настоящия си състав намира, че под „местоживеене” в посочената разпоредба се има предвид определяне при кое лице ще живее детето (при единият от родителите, при роднина, близък или трето лице), а не конкретен адрес на пребиваване, доколкото в нормата не употребен термина „адрес”, чието съдържание е определено от Закона за гражданската регистрация. Този извод следва и от редакцията на чл. 59, ал. 2 от СК, където за решаване на същия въпрос при развод между родителите законът сочи, че съдът решава „при кого от родителите да живеят децата”, а не „къде”. Съгласно чл. 126, ал. 1 от СК „родителите и ненавършилите пълнолетие деца живеят заедно, освен ако важни причини налагат да живеят отделно”. Не се установиха важни причини детето да живее отделно от своята майка, която ще упражнява родителските права, поради което местоживеенето на детето следва да се определи при нея.

III. Относно мерките за лични отношения:

Съгласно чл. 127, ал. 2, изр. I от СК съдът следва да определи мерки по упражняването на родителските отношения с родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права спрямо детето Ивайла при условията на чл. 59 от СК, изхождайки единствено от интересите на детето. Определяйки режима на лични контакти между детето и родителя, съдът следва да съобрази обективните обстоятелства, свързани с местоживеенето на родителите и на детето, неговата възраст, пол и здравословно състояние, както и с другите обстоятелства свързани със средата в която се отглежда. Преценката е служебна. Извършва се от съда, като същият не е ангажиран с конкретно предявената такава от страните. По делото не се установи, на какъв адрес и при какви условия живее ответникът. Същият беше предупреден, че при неосказване съдействие съдът ще приложи разпоредбата на чл. 161 ГПК. С Определение на съда от 11.10.2022г. съдът беше определил разширен режим на лични отношения на бащата, който не се изпълняваше изобщо. Това наложи и неговата промяна с определение от 28.11.2022г. след като явно бащата не проявява желание да се възползва от правото си да бъде с единственото си дете. В същото време при изслушването си пред съда детето Ивайла заяви, че не желае да преспи при баща си, а само да го вижда на две седмици. С оглед установеното по делото, съдът намира че на бащата следва да бъде определен режим на лични контакти с детето без присъствието на майката и без преспиване всяка четна седмица от месеца. За яснота на страните следва да бъде отбелязано, че при промяна на обстоятелствата така определения режим на лични контакти може да бъде променен.

IV. Относно издръжката на детето:

Съгласно чл. 127, ал. 2, изр. I от СК в настоящото производство съдът следва да определи и издръжка на детето, каквато няма доказателства да е определяна. Съгласно чл. 143, ал. 2 от СК „родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си”, като размерът на дължимата издръжка се определя „според нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи” съгласно чл. 142, ал. 1 от СК, но издръжката на едно дете не може да бъде по-ниска от $\frac{1}{4}$ от минималната работна заплата (чл. 142, ал. 2 от СК). Изискването на чл. 139 СК претендиращия издръжка да е неработоспособен и да не може да се издържа от имуществото си не се прилага спрямо ненавършилите пълнолетие деца, доколкото чл. 143, ал. 2 от СК е специална норма по отношение на чл.139 от СК и изключва неговото приложение. Освен това детето с оглед възрастта си е дефинитивно неработоспособно, поради което има право на издръжка от родителите си, които са лица от втори ред на задължените да дават такава (чл. 140, ал. 1, т. 2 от СК) поради липса на лица от първи ред. Нуждите на детето са обичайни за дете на неговата възраст (за храна, дрехи, обувки, за обучение, медицински грижи и т.н.), както и общите разходи за издръжката на

домакинството на бащата, в което то е отглеждано, се установява от самия факт на биологичното му съществуване и не е необходимо да се обосновава специално. По делото не се установяват специални здравословни и образователни потребности на детето Елинор.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 СК размерът на издръжката, се определя от нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Родителите са в трудоспособна възраст, не страдат от заболявания, които да ги възпрепятстват да осъществяват обичайните трудови дейности. Не се твърди наличието на данни за други алиментни задължения на някой от родителите т. е. да плаща издръжка в полза на друг свой ненавършил пълнолетие низходящ. О представените по делото писма от НАП се установи, че бащата има регистриран доход на максимума на осигурителни праг от 3400 лв., като не се установиха данни за точните размери на месечните му доходи, а майката реализира доход около 2000 лв. Относно размера на издръжката съдът намира, че задължение и на двамата родители е да гледат и издържат децата си, като в случаите когато гледането се осъществява изключително и само от единия родител, както е в случая, то другият родител следва да компенсира с увеличен размер на издръжката. Така, като взе предвид нуждите на детето и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и с оглед възможността съдът да присъди издръжка в размер, дължим съобразно Конвенцията за правата на детето, съдът определя общ размер на месечна издръжка в размер на 600 лв., като ответникът следва да поеме по – голямата част от нея в размер на 500 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба. Останалата част, ведно с непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на детето следва да се поеме от майката. С оглед изложеното съдът намира, че искът е основателен посочения размер от 500 лв. като исковата претенция до 2000 лв. следва да бъде оставена без уважение като неоснователна. Издръжките се дължат, видно със законната лихва за забава, арг. от чл. 146, ал. 1, изр. 2 от СК.

Ищцата е представила иск за издръжка за една година назад - от 31.05.2021г. до 31.05.2022г. По делото ответникът върху когото лежи доказателствената тежест установи с представените към отговора писмени доказателства, неоспорени от ищцата, че е заплащал издръжка до края на 2021г. За периода от началото на 2022г. до месец май 2022г. страните не спорят, че детето Ивайла е живяло при баща си, който е бил поел неговата издръжка. По изложените съображения съдът намира, че ответникът е доказал, че е изпълнявал алиментните си задължения за период от една година назад от депозиране на исковата молба. Поради това исковата претенция за присъждане на издръжка за период от една година назад преди преявяване на исковата молба е неоснователна и подлежи на отхвърляне.

Съгласно чл.242, ал.1, хип.І ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, като това се отнася и за исковите по чл.127, ал.2 от СК. Поради това съдът е длъжен да допусне, служебно предварително изпълнение на решението в частта за издръжката на детето, дори и без искане на страните.

По разноските: При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС сумата в размер 720 лева- държавна такса върху определения размер на издръжка на детето Ивайла (чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 69, ал. 1, т.6 и т. 7 от ГПК).

Разноски по делото се претендират само от ищцата, която е представила и списък по чл.80 от ГПК. С оглед изхода на делото и характера на настоящото производство, обаче - спорна съдебна администрация на последната не се следват разноски и същите следва да останат в нейна тежест така, както са направени, поради което и искането ѝ за присъждането им следва да бъдат оставени без уважение

Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, **заплатените** от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника **съразмерно с уважената част от иска**. Отговорността по чл. 78, ал. 1 от ГПК е право на едната страна да иска от другата да плати направените от нея разноски, **ако е постановен съдебен акт в нейна полза**, като се дължат реално направените разноски.

Съответно съгласно разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК ответникът пък има право да иска заплащане на направените от него разноски съобразно отхвърлената част на иска. Като се има предвид, че претенцията по чл. 127, ал. 2 от СК се разрешава чрез съдебно администриране се налага извода, че правилото на цитираната законова разпоредба не намира приложения, така като в теорията се приема и от проф. Ж.Сталев. Този извод на съда не се променя, от наличието съдебна практика в обратния смисъл - Определение № 252/25.09.2016г., постановено по ч.г.д.№ 3895/2015г. на ВКС, II ГО. По този въпрос е налице противоречива съдебна практика, а настоящият съдебен състав застъпва практиката съобразно, която съдебното решение, което следва да изхожда от правилото **за защита по най-добрия начин на интересите на дете**, ползва и двамата родители и затова в първоинстанционното производство всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора – Определение №385/25.08.2015г. на ВКС по ч.гр.д.№ 3423/2015г., I ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.2 от ГПК. Разпределението на деловодните разноски по претенции, по които предявяването на молба (искова молба) е законно необходимо, за да се постигне даден правен резултат, не е съобразно правилото на чл.78, ал.2 от ГПК, доколкото спора между родители за родителската отговорност се разрешава само по съдебен ред, дори и когато родителите постигнат споразумение по чл.127, ал.1 от СК, то също следва да бъде утвърдено от съда с решение. Нещо повече, дори и да не е сезиран с някоя от претенциите по чл.127, ал.2 от СК, съдът дължи служебно произнА.не по този въпрос, с които не е сезиран, ако те до момента не са регламентирани, водейки се отново само от интереса на детето (напр. ако е направено само искане за определяне на режим на лични отношения на неотглеждания родител с детето съдът, ако не са регламентирани ще уреди и въпросите свързани с упражняването на родителските права, местоживеенето и издръжката на детето). Съдът преценява и замества споразумението между родителите, съобразно интересите на детето. Касае се за акт на спорна съдебна администрация, решението по което няма сила на присъдено нещо, което при промяна на фактическите обстоятелства, може да бъде изменяно във всичките му части. Поради изложеното претенцията на ищцата за присъждане на разноски следва да бъде оставена без уважение.

По изложените мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРЕДОСТАВЯ, на основание чл. 127, ал. 2 от СК, упражняването на родителските права по отношение на детето **ИВАЙЛА Р.ОВА А.А, ЕГН *******, на неговата майка **А. К. Г., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. Толстой, бл. 66, ап. 58, при която детето ще живее.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата **Р. И. А., ЕГН *******, с адрес гр. София с детето **ИВАЙЛА Р.ОВА А.А, ЕГН *******, като бащата има право да вижда и взема детето при себе си както следва: до навършване на дванадесет годишна възраст на детето – всяка втора и четвърта събота от месеца за времето от 10.00 часа до 18.00 часа; до навършване на пълнолетие: всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10.00ч. в събота до неделя в 18.00 часа, с преспиване; както и *всяка четна година* по време на пролетната ваканция, с време и продължителност, определена от МОН за съответната година за времето от 10.00ч. на първият ден от ваканцията до 18.00ч. на последният ден, както и част от Коледната ваканция, включваща Коледните празници, за времето от 10.00ч. на 24-ти декември до 15.00ч. на 29-ти декември, а *всяка нечетна година* за част от Коледната ваканция, включваща и следващите Новогодишни празници, за времето от 10.00ч. на 28-ми декември до 18.00ч. на последният ден от ваканцията и *всяка година* по време на лятната ваканция на детето, за три последователни седмици, който не съвпадат с платения годишен отпуск на майката. Бащата има право на виртуален контакт с детето два

пъти в седмицата – вторник и четвъртък в диапазона между 18.00ч. и 19.00 часа по Скайп, Вайбър и/или телефон, като майката **А. К. Г., ЕГН ******* се задължава да обезпечава технически тези срещи.

ОСЪЖДА Р. И. А., ЕГН *****, с адрес гр. София, да заплаща на малолетното си дете **ИВАЙЛА Р.ОВА А.А, ЕГН ******* чрез нейната майка и законен представител **А. К. Г., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. Толстой, бл. 66, ап. 58 месечна издръжка в размер на **500 (петстотин) лева**, считано от 31.05.2022г. / датата на депозиране на исковата молба/ до настъпване на причина за изменение или прекратяване на издръжката, на основание чл. 143, ал.2 от СК, ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане чрез превод по банкова сметка на майката в „Банка ДСК“ АД с iban: BG19STSA930000191123783, на основание чл. 146, ал. 1, изр. 2 от СК като отхвърля иска за разликата до 2000 лв. като неоснователен, както и **отхвърля иска с правно основание чл. 149 СК** за заплащане на издръжка в размер на 2000 лв. за периода от 31.05.2021г. до 31.05.2022г. като неоснователен.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта за присъдената издръжка, на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК

ОСЪЖДА Р. И. А., ЕГН *****, с адрес гр. София, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата в размер на 720лв. - държавна такса по делото върху определения размер на издръжката на детето.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца **А. К. Г., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. Толстой, бл. 66, ап. 58 за присъждане на разноски в настоящото производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____